Ч. 63. Пятниця 2 цьвітня (20 марта) 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Засіданє сербскої скупштини. — Сербска нота у Відни.— Конець сербско-австрийского спору.— Торговельний договор з Сербією.

Вчера рано о год. 9 розпочало ся тайне засіданє скупштини, скликане для занятя становища супротив інтервенциї держав. Рішенє скупштини було тим більше конечне, що в своїй звістній резолюциї з д. 12 січня скупштина заявила ся за жаданями територияльними; розходило ся отже о відкликанє попередної ухвали. Наради тревали півтора години і були дуже неспокійні.

О годині $10^1/_2$ рано розпочало ся явне засіданє скупштини. Мінїстер справ заграничних відчитав ноту, доручену сербскому правительству представителями великих держав. Нота звучить:

Посли Німеччини, Анґлії, Італії і Росії з найбільшим притиском взивають сербске правительство, аби вручило австро-угорскому правительству ноту, яку єму посли доручили. По відчитаню тої ноти, котру сербский посол у Відни Симич вручив бар. Еренталеви, говорив Милянович дальше: Представителї держав візвали відтак сербске правительство, аби ту ноту вислало в найкоротшім часї до Відня. Дальше посли заявили, що з порученя своїх правительств мають повновласть завідомити сербске правительство, що австро-угорский мінїстер заграничних справ в розмові з представителями Анґлії, Франциї, Італії і Росії у Відни заявив, що Австро-Угорщина не буде напирати на Сербію, анї не має наміру здержувати розвиток сербскої оружної сили, а дальше дав рішуче впевненє, що Австро-Угорщина не наміряє напасти на Сербію, бо переведе у себе розоруженє, анї не має наміру нарушити независимости і ненарушимости сербскої териториї.

Скупштина вислухала тої ноти в цілковитім мовчаню і засіданє сейчас закрито.

Нота, яку сербский посол Симич вручив вчера по полудни бар. Еренталеви, звучить:

Покликуючи ся на полудневу ноту сербского правительства до правительства австро-угорского з дня 14 марта для усуненя всякого непорозуміня, яке могло би звідси вийти, одержав сербский посол порученє зложити віденьскому мінїстерству заграничних справ слїдуючу заяву:

Сербія узнає, що положенє витворене в Боснї прав Сербії не нарушило; відповідно до того примінює ся Сербія до постанов, які ухвалять держави дотично 25 артикулу берлиньского договору. Сербія ідучи за радою великих держав, обовязує ся покинути становище протесту і опору супротив анексиї, на якім стояла від жовтня минувшого року, обовязує ся змінити теперішний напрям своєї політики супротив Австро-Угорщини і на будуче жити з нею в приязних відносинах. Відповідно до тої заяви і довіряючи мирним намірам Австро-Угорщини, приверне Сербія свою армію під взглядом орґанїзациї, розміщеня і чинного стану до стану з весни 1908 р., розпустить охотничі відділи і перешкодить твореню нових охотничих корпусів на своїй териториї.

Часописи Fremdenblatt і N. fr. Presse довідують ся з компетентної сторони, що у Відни принято ноту сербску прихильно. Австро-угорский посол в Білгороді ґр. Форґач вручить нинї відповіди австро-угорского правительства.

Так отже сербска криза полагоджена.

Ґр. Форґач мав вчера вечером нову конференцию з мінїстром справ заграничних Миловановичем в справі управильненя торговельно-політичного відношеня між Сербією і Австро-Угорщиною. Позаяк не можна було осяг-

В країнї золота.

Оповіданє — з анґлїйского.

— Нехай черти беруть! Пригадуєсь менї недавний час, коли щастє не пестило мене зовсім в раменах, між тим як великими кроками переходив я дорогу Валлябі до золотого міста.

Шон Мек Ґану висказав ті слова в часї розмови, яка вела ся о урожайности долини Пеппі, на котрій тепер перебували.

Хороший Петро замітив недбало:

— Дорога Валлябі? Щож то такого, Шон?

— Дорога Валлябі, поганине, то назвище, котре дано стежцї, якою іде ся на осліп через долини „незвістних околиць“, глядаючи щастя. Знаю щось о тім. Біг-ми, але не з книжок або з того, що оповідано, тілько з власного досьвіду, памятаючи спрагу висушуючу гордо і болї жолудка, стисканого чим раз більше ременем, аби здержати дїймаючий голод!

Говорячи то, Шон запалив на ново люльку.

— А в золотім містї ждало много богатства на тебе, Шон?

— Богатства для мене? Ох, мати Ясойгея! Богатство працї, певно! А до того приємність приставаня з товаришами, стисненя від часу до часу честної долонї; чогож хочеш більше, хороший Петре?

Отяжілї повіки француско-індияньского метиса ще низше опали і він відповів задумуючи ся, повтаряючи слова Шона:

— Гроший? О нї! Спраги? Досить. Стисненє честної долонї! Дуже добре. Але коли она не єсть честна? Е, ба, він дуже веселий, той Шон Мек Ґану!

Ірляндець вийняв люльку з уст і держав єї перед собою. Приглядав ся товаришеви з поморщеними бровами, оком неспокійним, немов би завдавав собі питанє, чи має ся гнївати за явні насьмішки, заключені в тих словах, але остаточно сказав весело:

— Кров з моїх костий! Бою ся, що я не все був без закиду. Нехай менї Бог простить!

— Боже сьвятий з тим Ірляндцем! — сказав знов Петро. — Веселий, відважний, усьміхає ся, а баби за ним бігають! Сьміє ся, а они кидають ся єму на шию! Дурний він!

— Що то, то правда, Петре. Колиб я не був дураком, сидів би в тій хвили в нашій старій Ірляндиї, маючи дах над головою, приятелїв молодости довкола себе, з дїтьми на колїнах і боязнию Божою в серци.

— Алеж Шоне, можеш то всьо мати і тут — додав метис злобно — кришу і ту женщину з Варде Містек, а дїти — трохи пізнїйше.

Лице Шона захмарило ся; завагував ся, а відтак відповів з огірченєм:

— „Та женщина“, говориш Петре, та, котра мене пильнувала, коли „Гонорабль“ і я полюючи разом, були витягнені на пів мертві з Занді Оріфт; та, котра мене прикликала до житя, що я здоров і нїчого не полишило ся менї з тої катастрофи крім тої близни на чолї і болю в лїкти; она зробила то само також і для „Гонороблє“. „Та женщина“! — до лиха, Петре, раджу тобі не вимовляти тих слів таким острим голосом!

— А однако я сказав би більше ще, більше, трохи більше. Доглядала тебе, то добре, але здаєть ся менї, що вистало би заплатити їй за то і на тім конець. Женщини бувають глупі, або ще гірше. А та... єсть гірша! Так, вір менї, слухай моєї перестороги, Шон Мек Ґану!

Ірляндець скочив на рівні ноги і відповів з гнївом:

— Не випадає Петрови грачеви чернити женщини і кидаю тобі то в лице, хоч я спав під одним покривалом з тобою і пив з одного кубка нераз в часї наших спільних прогульок по краю, кидаю тобі в лице, що говориш неправду, коли черниш... мою жінку!

Розмова та відбувала ся в спокійнім закутику малої каварнї під назвою „Випочинок сьвятих“. Перших слів не чули присутні гості, але при послїдних словах, висказаних грімким голосом Шона, всї гірники піднесли голови з над столів, приготовлюючи ся почути неминучі вистріли. Їх право вимагало безпроволочного рішеня справи. Шон не мав при собі оружия; хтось підсунув єму пістолєт, але він єго не підніс. Петро встав, підійшов до него і кладучи свій худий палець на єго груди, сказав:

— Справдї? Она твоєю жінкою? Я не знав о тім. То правдива несподїванка!

Гірники притакували головами, а він говорив дальше:

нути порозуміня, проте з нинїшним днем настає між обома державами стан бездоговорний. Угорске бюро кореспонденцийне доносить, що після всякої імовірности торговельний договор з Сербією буде заключений вже в найблизших днях. Правительство зарядило, аби товари надходячі з Сербії приймати до складів. Коли би договор ще нинї був заключений в таким случаю правительство на місце того зарядженя видасть порученє приймати сербскі товари після найнизшої митової тарифи.

Новинки.

Львів, дня 1-го цьвітня 1909

— **Перенесеня.** Дирекция почт і телеграфів перенесла новоіменованого практиканта почтового, Болеслава Токарского зі Львова до Чорткова.

— **Громада Тудів** оголосила лїцитацию в цїли продажи половини „Ротундїй" на жабївскій териториї. Предметом продажі суть парцелї ґрунтові загального обшару 109 гектарів і 69 квадр метрів (189 моргів 844 квадр. сяжнів), з чого припадає 54 гектарів 46 і 90 м. квадр. (87 моргів 1121 квадр. сяжнів) на лїсові парцелї покриті 120-лїтною деревиною, а прочий обшар творять пасовиска. Виклична цїна установлена на 50.000 К. Лїцитация буде переведена за помочию письменних оферт і устно, а речинець лїцитациї назначений на день 5 мая 1909 о год. 10 перед полуднем в урядї громадскім в Тудьові.

— **Репертуар руского театру у Львові.** (Саля „Яд Харувім". Початок точно о 7 год. вечером). Білети продає раньше книгарня ім. Шевченка. (Ринок ч. 10), а від 5 год. веч. каса театру.

В пятницю, 2 цьвітня „Марійка", ческий народний образ зі співами в 5 діях Александра і В Мрштіка.

Театр остає у Львові лиш до 8 цьвітня.

— **В справі нещасливої пригоди** повновластника маєтностий ґр. Романа Потоцкого, бл. п. Фльориана Щерби подав п. Йосиф Задорецкий, опікун сиріт по покійнику, до відомости, що неправдою єсть донесенє, мов би то комісия судово-лїкарска підчас обдукциї тїла дослїдила, що бл. п. Щерба зійшов нагло з розуму і тодї впав в яр, де згинув страшною смертию. Комісия судово-лїкарска не переводила ніякої обдукциї, розслїдила лиш місце пригоди і ствердила, що катастрофа настала случайно внаслїдок того, що погибшому усунула ся спід ніг земля над деброю, в котру він впав і там его земля присипала та залила вода. Протокол списаний з оглядин місця пригоди знаходить ся в державній прокураториї у Львові. Збожеволїнє тут зовсім виключенє, позаяк бл. п. Щерба закупив у Львові льожу партерову до театру, по котру їздив, залагодив всї справунки а чекаючи в Давидові, поводив ся зовсім нормально, ждав звиш дві години і в тім часї телефонував два рази по конї.

— **Дрібні вісти.** Члени равскої філїї „Просьвіти" в равскім повітї, котрі дня 16 лютого с. р. вильосували щепи, мають в понедїлок дня 5 цьвітня с. р. явити ся по щепи в „Народнім Домі" в Раві рускій. — Нинї мала відбути ся розправа карна против Мирослава Січиньского за убите бл. п. намістника ґр. Андрія Потоцкого. Оборона внесла була спротив з причини, що від часу візваня на розправу до реченця розправи не минуло приписаних 8 днів. Палата радних сей спротив відкинула і розправа мала нинї відбути ся. Вже по вильосованю судиїв присяжних оборона внесла знов спротив а трибунал по півгодинній нарадї увзглядних спротив і відрочив розправу, котра внаслїдок того відбуде ся аж около половини сего місяця. — В Гусятинї утопила ся в Збручи в ночи з дня 29 на 30 марта жінка тамошного банкира Розенцвайґа, а на березї на своїм верхнім одїню лишила картку, на котрій написала, що відбирає собі жите длятого, що з нею зле обходять ся. — Жандармерия на Знесїню зробила ревізию у Бравнової і знайшла в її комодї крадені курки. — До помешканя емерита Льва Малиновского при ул. Янівскій ч. 28 добули ся вчерашної ночи злодії і забрали звідтам готівку та всїлякі предмети на шкоду 250 К, а сеї ночи добули ся злодії до помешканя Хаскля Рота при ул. Львій ч. 7 і крім готівки забрали ще всїлякі дорогоцїнности на загальну шкоду 600 кор.

— Люсї Рівес твоя жінка! Ах, ах! Шон Мек Ґану, що за жарт!

— То зовсїм не жарт, лише правда перед Богом. Неправда по твоїй сторонї, Петре.

— Буде вдоволене для всїх, будьте спокійні, лише прийшла менї охота доказати як на долони то, що кажу, а відтак покінчимо справу — і погладив свій револьвер. — Слухайте, найдете мене тут нинї вечером о десятій годинї і дам вам достаточний доказ, що та женщина підле сотворінє.

Ірляндець вхопив нагло говорячого, потряс ним як псом і кинув о противну стїну. Петро прицїлив ся вправдї в перший хвили своїм револьвером на Шона, але не вистрілив. Підніс ся на колїні по своїм упадку і прицїляючись знов до голови свого противника, сказав:

— Дуже легко міг би я тебе убити, друже, але не хоче ся менї. Не довго ждати до десятої години, а тодї один з нас помре; чи годиш ся?

Ірляндець анї не моргнув оком перед дулом револьвера; відповів лиш хрипким з лютости голосом:

— О десятій, або зараз, або коли небудь і денебудь найдеш мене готового, аби тобі розбити голову за брехню, якої ти допустив ся, або щоби я сам умер, Люсї Рівес єсть моєю жінкою, она чиста і честна як денне сьвітло. Буду тут о десятій годинї і так як кажеш, Петре, один з нас полагодить свій послїдний рахунок.

Кажучи то, отворив двері і вийшов.

Метис наближив ся до каси і кидаючи жменю гроший, сказав:

— Добре напити ся, коли кому було так горячо; ану, товариші, за ваше здоровлє!

Гірники приймили запрошенє. Окружали симпатиєю Шона Мек Ґану, але одушевляли ся обома противниками, бо хороший Петро був так само відважний як Ірляндець, а гірники причували, що якась причина, обіцююча їм дуже займаюче і сильне враженє, здержала Петра, що сейчас не почастував Шона кулею.

Кінґ Кінклї, найлїпший стрілець по Петрі, слїдив з великим занятем хід цїлої справи, а коли его склянка була повна, сказав задуманий:

— Того нема в наших установах; нїколи ще не лучила ся подібна пригода в нашій долинї Чи Мек Ґану не сказав, що та женщина єсть его жінкою? В таким случаю, яку ролю ми відограли? Де ми були в часї голошеня заповідий? Або як єму від них давали розрішенє? То не називає ся дружним відношенєм і маю деякі сумнїви.

Инший гірник, звістний під назвищем Пресбитериянина, додав:

— В тім єсть щось підозріного. Та панї була тут так відзначувана; немов би була сестрою кождого горожанина, так само як ледї Жені (ледї Жені була дочкою властителя каварнї і шинкувала напитками) а такого збитка нам зробила!

— Петре — сказав Кінґ Кінґлї — ти маєш ключ тайни; маєш отже висшість над тою дамою; говори, говори!

— Знаю щось — відповів Петро — але треба заждати до десятої. Тодї покажу вам всї карти; побачите.

І помимо того, що почали воркотіти, не хотів нїчого сказати.

(Дальше буде).

Всячина

для науки і забави.

— **Шеклтон о своїй подорожи до полудневого бігуна.** Поручник Шеклтон доносить з Гальф Мун Бай (Half Moon Bay — мабуть в кольонії Вікторія коло Мельбурн в Австралії а не в Новій Зеляндиї, як подали деякі ґазети) про свою подорож до полудневого бігуна що слїдує:

Дня 29 жовтня вибрав ся полудневий віддїл, зложений з Адамса (ґеольоґа), Маршаля, Вільда і мене з чотирома кониками і помічниками Брокльґерстом (ґеограф), Джойсім, Мерзоном, Ермітаджем і Прістлїм з рога Райдс (Cap Royds) в дорогу. В Гит Пайнт (Hut Pointe) набрали ми запасів поживи на 99 днів і дня 3 жовтня пустились ми в дальшу дорогу. Дня 5 падолиста станули ми на Гвайт Айленд (White Island — Білий остров) і мусїли там задля сніговиці пересидїти чотири днї. Помічники вернули назад дня 7 падолиста. Внаслїдок злого сьвітла між розколинами в ледї Адамс і один коник мало що не згинули. Дня 13 падолиста дійшли ми до складу поживи заложеного в місци під 77 степенем і 36 мінут полудневої ширини а 168 степенем східої довготи. Тут набрали ми кукурудзи для наших коників а для себе поживи із запасів давнійше тут звезених і від тепер почали ми зменшати свої щоденні порциї. Ми їхали дальше на полудне вздовж 168 полудненика і зайшли в місце, де земля вкрита на переміну то високими твердими хребтами сніговими, то передолинами, в котрих сніг був так мягкий, що коники западали иноді по самі черева. На 81 степени 4 мінути застрілили ми коника Чінамен і зробили тут склад оливи, бісквітів і кіньского мяса. Проче мясо забрали ми з собою

Дня 28 дійшли ми до найдальшої на полудни ширини, до якої дійшла була (в 1902 р.) виправа „Діскевері" (82 степ. 17 мін.). Ґрунт під ногами був тут незвичайно мягкий і великофилястий. Коники слїпли від снїгу. Дня 28 падолиста застрілили ми коника Ґрізі та заложили дальший склад під 82 степенем 45 мін. ширини а 170 степ. довготи. Дня 30 падолиста мусїли ми ще й коника Кваи застрілити. В дальшім походї на полудне і полудневий схід зближили ся ми тепер до нового високого пасма гір, що тягнуть ся на полудневий схід. Ми відкрили ледове море, довге на 120 миль а на яких 140 миль широке, що тягнуло ся в полудневім і полудново західнім напрямі. Дня 5 грудня пустились ми на то море положене під 83 степ. 33 мін. ширини і 172 степ. довготи. Внаслїдок страшенного тисненя поробили ся на ледовім мори небезпечні розколини а на другий день тоті розколини в поверхни стали вже того рода, що ми потребували цїлого дня, щоби зробити 600 ярдів (трохи менше як 600 метрів). Дня 7 грудня впав коник Сокс в розколину закриту снїгом і щез у незвістній глубинї. Позаяк дишель від саний був зломив ся, то ми виратували і п. Вільда і сани, котрі були ушкоджені. Тепер цїлий віддїл тягнув сани з набором, з котрого припадало около 200 фунтів на кождого чоловіка.

Дня 8 грудня щезли хмари, а ми відкрили нове пасмо гір, що тягне ся з полудня на полудневий захід. Посуваючись, падали ми нераз в розколини прикриті зрадливим снїгом і могли з них видобути ся лиш длятого, що мали з собою ужиска, котрими витягали ся. Та й другі сани були також попсували ся, аж ми дня 18 грудня вийшли на висоту 6.800 стіп.

В ширинї 85 степ. 10 мін. і 3 секунд зробили ми також склад і полишили там все з виїмкою поживи, інструментів і таборово знадоби. Дня 26 грудня вийшли ми поволи аж до висоти 10.500 стіп. Тут лишили ми свої другі сани. Тут дула безнастанно з полудня люта сніговиця при студени від 37 до 70 ступенів морозу. Дня 27 грудня стратили ми з очий нові гори. Побачивши, що мої люди терплять дуже з браку поживи, від рідкого воздуха і студени, зважив ся я зробити ще один склад на вижинї. Дня 4 сїчня пустились ми наперед лиш з одним шатром, при чім пал

з першого шатра мали нам показувати дорогу, коли будем вертати.

Поверхня ставала мягка, снігом мело при 72 степенях морозу, а вітер був так сильний, що робив 70 миль на годину. Вихор той дув через 60 годин. Годі було рушити ся. Мої люди мерзли в міхах до спаня.

Дня 9 січня вийшли ми з табору і дійшли до 88 степеня 28 мінут ширини при східній довготі 162 степенів. Єсть то найдальше на полуднє положена точка, яку коли небудь доси осягнено. Тут застромили ми хоругов, яку нам дарувала королева. Гір вже не було видко ніяких, перед нами лежала довга рівнина, яка тягнула ся на полуднє.

Ми вернули тепер назад, щоби забрати наш склад на вижині, та ішли лиш за слідами, які перед тим поробили, бо хоруговки, позавішувані на палях від шатер, вітер позривав. Не так вже сильні сніговиці поза нами помагали нам робити на день по двайцять до двайцять девять миль (англійских). Дня 19 січня дійшли ми до складу на горішнім ожеледци. Вітер здув був зовсім сніг з ожеледця, так що видко було лиш гладонький синий лід. При сильнім вихри можна було лиш поволи сходити в долину, а місцями треба було сани спускати ужисками в долину. Дня 26 січня скінчила ся наша пожива. Ми ішли лиш поволи; за 22 годин зробили лиш 16 миль. Під снігом глубоким лиш на дві стопи крили ся зрадливі розколини. Дня 27 січня по полудни дійшли ми до складу на низшім ожеледци (83 степенів 45 мінут) і тут знайшли ми поживу. Звідтам пішли ми до складу Ґрізі, названого так по імени погибшого коня і станули там 2 лютого. Пожива вже була вийшла. Вільд занедужав від кіньского мяса на бігунку, а дня 4 лютого занедужало на бігунку і ціле товариство, та негодно вже було дальше іти.

Бігунка тревала вісім днів. Серед сильної бурі з полудня зайшли ми 13. лютого до складу Чінамен. Пожива вже нам виходила а тут лютила ся сніговиця при 50 степенях морозу. Ми лишили все з вимкою нашої знадоби таборової і ґеольоґічної збірки та станули 20 лютого в найблизшім складі. Пожива вийшла нам була вже зовсім. Серед сніговиці з полудня, котра помагала нам іти, зайшли ми при 27 степенях морозу до складу Міна Блюф і тут одержали вість про наш корабель.

Маршаль дістав знов бігунки і серед страшенних болів ішов з нами 24 миль. Дня 27. не годен вже був дальше іти. Я лишив его під доглядом Адамса, підчас коли Вільд поспішним маршом пішов до корабля по поміч. Дня 1. марта вернув він з відділом помічничим і ми всі дня 4. марта підчас великої бурі зі снігом дістали ся в Гит Пайнт на корабель. Ціла дорога виносила 1708 миль (анґл.), котрі ми зробили в 126 днях.

Рівночасно коли Шекльтон вибрав ся до бігуна, пішов дня 5. жовтня другий відділ під проводом професора университету в Сідне Давіда шукати маґнетичного бігуна. Та й ся виправа пощастила ся. По подібних трудностях, як повисше описані, удало ся подорожним дня 13. січня дійти до місця, що лежить 260 миль на північний захід від складу Дриґальского. Мирзон (Murson) ствердив при помочи відповідного приладу, що тут в краю званім Вікторіяленд, під 72 степ. 25 мін. полудневої ширини а 154 степ. східної довготи знаходить ся полудневий маґнетичний бігун. Дня 4. марта сполучили ся обі виправи і поплили на корабли „Німрод“ назад до Нової Зеляндиї.

— **Дивачні завіщаня.** Недавно тому помер в Менчестері в Анґлії загально звістний дивак, котрий лишив таке завіщане: Похорон его має відбути ся так тайно і тихо, щоби ніхто о тім не знав і длятого не треба розсилати ніяких запрошень, не оголошувати ніяких кондоленций, ані не класти ніякого каміня на его гробі. Найрадше хотів би він, щоби его тіло спалено а попіл розсипано по поли під збіже „на хосен матери землиці, котра така красна і так ему за житя подобала ся“. Дальше постановляє завіщане, щоби всі листи, які він одержав, і всі копії его листів спалено, бо они відносять ся тепер лиш до его „атомого єствованя“ і може до приватних справ его кореспондентів, отже не треба їх читати. Свою збірку „так званих невиданих річий“ записує музеєви в Менчестері. Своїй приятельці Беатрисі Ляврі Дімес записує 10.000 корон, другий приятельці 2.000 корон, а кільком сьвященикам по 1000 корон. Наконець свому внукови записав 200 книжок. „Більше ні, бо ему моя бібліотека не подобає ся. А остаточно нехай кождий чоловік сам собі складає свою бібліотеку. — Се завіщане нагадує инше, яке сто літ тому назад зробив якийсь Джон Кнайль в місті Ст. Івес в Корнвалії. Дивак той записав місту значну суму але під тим услівем, щоби оно проценти з того капіталу виплачувало що року двом вдовицям, десяти молодим дівчатам і одному скрипникови. За то мають наділені тими процентами обійти гусаком торжественно его гріб а відтак сім разів перетанцювати довкола его гробу, причім скрипник має їм приґравати. По танци мають напити ся вина з імбіром і закусити сухариками.

— **На поліциї.**

Двох волоцюгів приставлено на поліцию.
— Де ви мешкаєте? — питає ся урядник.
— Під голим небом.
— А ви де? — питає ся урядник другого.
— О один поверх висше.

— **Несподівана згода.**

Батька: Що? Ти не хочеш їсти тої юшки? Неоден бідачиско рад би був, коби мав хоч половину з того!
Синок: І я також.

Телеґрами.

Атини 1 цьвітня. На початку вчерашного засіданя палати послів заявив президент міністрів, Теотокіс, що цілий кабінет подав ся до димисиї і просив палату, щоби аж до часу залагодженя кризи відрочила засіданя. Відтак засідане закрито. Причиною димисиї кабінету має бути то, що купці в Атинах і Пірею позамикали вчера рано склепи і відбули віче, на котрім протестували против становища директора митового в Пірею з причини великих неправильностий в службі митовій і домагали ся его усуненя, а відтак пішли спокійно перед палату короля, щоби ему подати жалобу на письмі. Тут сперла їх поліция і заатакувала купців, а король побачивши, що діє ся, велів поліциї уступити ся і приймив купців, котрі вручили ему просьбу і пожалували ся на поліцию. Король зарядив слідство, а правительство добачило в тім недовіре для себе і подало ся до димисиї. Несподіване уступлене кабінету викликало велику сензацию.

Константинополь 1 цьвітня. Вчера вислано до Їлдіс (резиденция султана під містом) відділ мітралєз, позаяк тамошні альбаньскі войска зворохобили ся.

Газебрук (Франция, на бельґійскій границі) 1 цьвітня. Страйкуючі ткачі обкидали камінєм жандармів, котрі стерегли дому одного „ломистрайка“. Поручника і одного з жандармів зранено. Відтак страйкуючі ограбили той дім. Пять осіб арештовано.

Льондон 1 цьвітня. „Times“ пише: Військове приготовлене Австро-Угорщини до вмашированя до Сербії і укрите ультіматум Німеччини в Петербурзї знесли тактично основні засади межинародного права, які містять ся в протоколі з 1871 р. В цїли уникненя збройного конфлікту неґерманьскі держави відступили від становища, яке заняли були в обороні публичного права Европи. Тепер єсть питане меншої ваги, чи формальне признане нарушеня межинародного права послідує в дорозі конференциї чи дорогою виміни нот.

Курс львівский.

Дня 31-го марта 1909.	Платять K c	Жадають K c
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	563·—	573·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	390·—	400·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	551·—	556·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	410·—	—·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% премійов.	109·30	110·—
Банку гіпот 4½%	99·—	99·70
4½% листи застав. Банку краєв.	100·—	100·70
4% листи застав. Банку краєв. .	93·20	93·90
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	96·50	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	96·50	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	92·90	93·60
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	97·20	97·90
Облїги ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½% . .	99·70	100·40
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	93·—	93·70
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	93·50	94·20
„ м. Львова 4% по 200 кор.	91·50	92·20
IV. Льоси.		
Міста Кракова	103·—	112·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденский) . .	51·—	55·—
Угорскі черв. хреста (Курс віденский) . .	30·75	32·75
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденский) . .	63·50	69·50
Базиліка 10 кор. (Курс віденский) . .	20·—	22·—
Joszif 4 кор. (Курс віденский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·30	11·38
Рубель паперовий	2·51	2·52
100 марок нїмецких	117·15	117·35
Доляр американьский	4·80	5·—

Надіслане.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопади. (Телефона ч. 527).